

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 10 stycznia 1964 r.

w sprawie ustalenia linii brzegu na wodach śródlądowych.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Linię brzegu na wniosek zainteresowanej jednostki organizacyjnej lub osoby fizycznej ustala wojewódzki organ administracji wodnej na wodach żeglownych i splawnych, a na innych wodach powierzchniowych — powiatowy organ administracji wodnej.

2. Linię brzegu ustala się na podstawie dostarczonego przez wnioskodawcę projektu odgraniczenia gruntów pokrytych wodami powierzchniowymi od gruntów przyległych, zwanego dalej „projektem odgraniczenia gruntów”.

§ 2. 1. Projekt odgraniczenia gruntów powinien zawierać:

- 1) krótki opis techniczny projektowanego odgraniczenia gruntów,
- 2) mapę sytuacyjną w skali, w jakiej sporządzony jest projekt regulacji śródlądowych wód powierzchniowych, lub w skali 1 : 5.000 albo 1 : 2.000, z wykazaniem:
 - a) punktów stałych osnowy poziomej nawiązanych do sieci państwowej, za których pomocą można nanieść linię brzegu,
 - b) granicy stałego porostu traw,
 - c) krawędzi brzegów, przymulisk, odsypisk i wysp,
 - d) proponowanej linii brzegu oznaczonej kolorem czerwonym.

2. Organ administracji wodnej może w uzasadnionych przypadkach zwolnić od dostarczenia niektórych danych określonych w ust. 1 pkt 2.

§ 3. 1. Postępowanie wodnoprawne dla ustalenia linii brzegu może być przeprowadzone łącznie z postępowaniem dla wydania pozwolenia wodnoprawnego na regulację wody.

2. Jeżeli wymaga tego interes publiczny, decyzja o ustaleniu linii brzegu może być powzięta po wydaniu przez właściwy organ administracji wodnej pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie nie cierpiących zwłoki robót regulacyjnych.

§ 4. 1. W miejscach, gdzie jest wyraźna krawędź brzegu, linia brzegu biegnie tą krawędzią.

2. Przy wodach o brzegach uregulowanych linia brzegu biegnie linią łączącą zewnętrzne krawędzie budowli regula-

cyjnych, a mianowicie przy budowlach podłużnych — linią łączącą zewnętrzne krawędzie budowli od strony ładu, przy budowlach poprzecznych — linią łączącą zewnętrzne krawędzie wrzosek lub skrzydełek, przy plantacjach wklonowych na gruntach uzyskanych w wyniku regulacji — granicą plantacji od strony ładu.

§ 5. 1. W miejscach, gdzie nie ma wyraźnych krawędzi brzegów, linię brzegu stanowi granica stałego porostu traw, a jeżeli granica ta leży powyżej stanu zwyczajnego, linię brzegu stanowi linia przecięcia się zwierciadła wody z gruntem przyległym przy stanie zwyczajnym wody. W miejscach, gdzie nie ma wyraźnej krawędzi brzegu, należy wyznaczyć nie tylko linię, do której sięga stały porost traw, ale także wysokość stanu zwyczajnego wody.

2. Szczegółowy sposób ustalania zwyczajnego stanu wody określa instrukcja stanowiąca załącznik do zarządzenia.

§ 6. 1. Linię brzegu ustala właściwy organ administracji wodnej w drodze decyzji określającej przebieg tej linii.

2. Decyzją określoną w ust. 1 obejmuje się cały brzeg wody objętej projektem regulacji lub jego poszczególne odcinki.

3. Jeżeli ustala się linię brzegu przy rzekach i potokach, decyzja powinna obejmować obydwie brzozy danego odcinka cieku.

§ 7. 1. W razie potrzeby linia brzegu może być oznaczona w terenie.

2. Podstawę do oznaczenia linii brzegu w terenie stanowi ostateczna decyzja organu administracji wodnej, ustalająca linię brzegu na danym odcinku.

§ 8. Właściwy organ administracji wodnej przekazuje dokumentację dotyczącą ustalenia linii brzegu właściwemu organowi państwowej służby geodezyjnej.

§ 9. Stosownie do art. 172 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) traci moc rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 25 kwietnia 1923 r. w przedmiocie oznaczenia stanu zwyczajnego (średniego) wody i linii brzegu (Dz. U. Nr 80, poz. 632).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej: *J. Grochulski*

Załącznik do zarządzenia Prezesa
Centralnego Urzędu Gospodarki Wod-
nej z dnia 10 stycznia 1964 r.
(poz. 34).

INSTRUKCJA W SPRAWIE USTALENIA ZWYCZAJNEGO STANU WODY

Stan zwyczajny wody jest to stan, który wola w danym okresie czasu równie często przekracza, jak często go nie osiąga. Ustalenie zatem stanu zwyczajnego polega na wyznaczeniu dla danego wodowskazu tego odczytu, który dzieli zsumowany czas trwania wszystkich odczytów wodowskazowych w danym okresie na dwie równe części. Potrzebne do obliczenia stanu zwyczajnego zestawienie czasów trwania poszczególnych odczytów wodowskazowych należy wziąć z roczników hydrograficznych lub wykonać je w sposób aktualny, podany w ostatnich rocznikach hydrograficznych.

Ze względu na cel wystarczy oznaczenie stanu zwyczajnego na podstawie stopni 10-centymetrowych na wodowskazie przyjmując środkowy odczyt stopnia (piątki w cm).

Jeżeli stosowanie wyżej podanego sposobu natrafia na trudności, można bez ujemny dla dokładności wymaganej dla niniejszego celu przyjmować zamiast wysokości stanu zwyczajnego wysokość stanu odpowiadającego średniej arytmetycznej z codziennych odczytów wodowskazowych w danym okresie i miejscu.

Za okres czasu do obliczenia „średniej” należy przyjąć 15 ostatnich lat, w ciągu których nie było większych zmian łóżyska rzeki.

O ile nie ma odczytów wodowskazowych z takiego okresu, można przyjąć mniejszą ilość lat, np. 10, jednak należy wówczas wyliczyć te lata, w których przepływ wody różni się znacznie od przeciętnego, tj. lata wybitnie mokre lub suche. Jeżeli łóżysko rzeki w przekroju wodowskazowym uległo zmianom, można do obliczenia przyjąć tylko okres obejmujący lata od ostatniej zmiany do chwili obliczenia.

Jeżeli są do dyspozycji odczyty wodowskazowe tylko z kilku lat lub nawet tylko z jednego roku, można je użyć do wyznaczenia stanu zwyczajnego, o ile opady w danym roku co do ilości i rozkładu zbliżone są do normalnych.

Do wyznaczania stanu wody należy przyjąć odczyty z wodowskazu miarodajnego, tj. wodowskazu, który znajduje się na odcinku rzeki o tych samych w przybliżeniu warunkach przepływu, jakie posiada rzeka w miejscu badanym, a zatem jeżeli między wodowskazem a miejscem badanym nie ma żadnego większego dopływu, wybitnego zalomu spadku lub większego rozlewiska (wielkiego oddalenia się obu brzegów danej rzeki).

Jeżeli nie ma w ogóle miarodajnego wodowskazu dla badanego miejsca, należy ustalić stan zwyczajny (w drodze oceny) na podstawie zbadania na miejscu łóżyska rzeki przez biegłego (biegłych).